

gelijk en sommige koppels brochten boorlingen mee om ze Perdanske te toonen en in 't kleine kamerke begonnen die te schreeuwen; 't vrouwvolk en de mannen die praatten allen tegelijk en 't wierd er zoo'n lawijt, dat de paster met de handen aan zijn ooren zat, en Vallé en Omeer haalden stoelen bij bure Pelagie, die zelf ook mee kwam met twee zetels tegelijk.

De mannen kregen te drinken, wat er over was van de fleskes, de paster deelde er sigaren bij uit, voor de vrouwen was er nog wat van de koekskes.

Perdanske had nauwelijks tijd om te antwoorden op wat ze haar vroegen en ze keek al maar naar de deur, als die openging en binst dat ze dan keek, zweeg ze een stonde, om dan weer verder te praten of te luisteren.

Ze hadden 't al gezien van 't gerij.

„Ah Valle, gij in ou schunne koetse!” riep Fliesta, „Hegge mijn euk gezien?”

„Joa-et.... van eiges!”

„'k Verschoot ik d'r van!” lachte Pharailde.

„Ge waart oprecht deftig lijk de Keuningin!” riep Sjuul.

„Da was 'n goed gedacht van Cyriel,” sprak Allewies.

„Is Cyriel al gewist?” vroeg Marria aan Perdanske.

„Neeë....” antwoordde deze schielijk naar de deur kijkend, die juist openging. „Ah, doar is z'n voadere al,” riep Pelagie.

In Perdanske's handen snokte wat.

De oude notabele boer, die ze ook allemaal begroetten als Cyriel, kwam vergenoegd naar binnen.

„Ah Valle, mensch.... wadde volk.... „woar is Perdanske....? 'k Zien ik nikske „van de segaredamp.... ah Perdanske, „'k wil ik zegge, maseur.... welkom in „'t dorp, al duurt 't nie lange.... menier „de paster euk al hier.... gendag soam „al de anderen.... plekke veur te zitte „is 't er nie, da zien 'k wè....” en hij mengde zich tusschen de gasten.

„Komt Cyriel nie?” riep Valle van bij de kachel.

„Neeë,” antwoordde de oude man, „die „is noar 'n keupdag in de polder.”

„'k Geleuf ik, da Perdanske moei is van „al 't lawijt, dadde me moake,” zei een der lachende vrouwen zacht, met een blik op 't maseurken, dat bleek en wat starend voor zich keek en nauwelijks meer antwoordde of scheen te luisteren.

Stilaan begonnen de menschen toen weg te trekken.

Omeer en Pelagie brachten de stoelen weer over.

In 't kamerke bleef Valle een stonde alleen met heur dochter.

Valle zat bij de kachel en Perdanske aan de tafel.

„Ge zijt content, dagge ze allemal het „teruggezien?” vroeg Valle.

„Joa-et moedere,” antwoordde Perdanske zacht.

„Ze ben d'r al gewist,” zei Valle nadenkend „alleenig Cyriel nie, moar die was „noar ne keupdag.”

„Zeu is 't,” sprak Perdanske, heur handen strijkend over de tafel.

„Misschien daddem nog komt.”

Perdanske zei er niets meer op en Omeer kwam gelijk weer binnen, liep dadelijk door naar 't achterhuis.

„Omeer!” riep Valle.

Hij stak zijn kop om de deur.

„Hoe loat is 't?”

„Euver 'n half uurke zal 't gerij komme,” Perdanske zag om.

„Ge mot me de lochting nog zien loate,” zei ze zacht.

„Seffens.... ik heb ik nou gien tijd,” antwoordde Omeer moeilijk en hij sloeg de deur hard toe.

Als 't gerij weer voorstond, was de zon als verzonken in den polder: de huizekes van het dorp stonden in violette klaarte, alleen 't bovenvensterke van den molen zag vurig rood; een droge wind streek over den bevrozen grond.